

Presser Gábor és Szörényi Levente Fotó: Szollár Zsófi / Index)

A beatkorszak hőskorát idéző hangulatban kezdődött az „évszázad találkozója”, Presser Gábor és Szörényi Levente közös fellépése az Óbudai Társaskörben.

Az esti kezdés előtt jó fél órával már Krúdy Gyula szemközt található utolsó lakhelye előtt kanyargott a bejutásra várók sora. Percek alatt elkelt minden jegy arra a hírre, hogy a legendás Illés zenekar sztárja és a néhai Omega egykori billentyűse együtt lép fel. Pedig csak beszélgettek.

Mára szinte közhelyes zenetörténeti tény, hogy midőn Szörényi Leventéék először próbálkoztak azzal, hogy magyar nyelven adják elő saját számaikat, még bőven benne volt a pakliban, hogy a legendás Bosch Klub angyalföldi és újpesti vagányokból álló úri közönsége néhány pofon segítségével győzi meg őket, hogy ne marhászkodjanak. Óriási lázadás és – szinte azonnal mainstreammá váló – underground tett volt, amikor a The Beatles-, The Kinks-, The Animals- és Buddy Holly-számok helyett Szörényi Levente azt üvöltötte a színpadról, hogy Légy jó kicsit

hozzám!

Presser Illés-rajongóként kezdte

A második banda, amelyik magyarul énekelt rock and rollt, az Omega volt. Amikor a hőskorról kérdezte vendégeit Veiszer Alinda, a két egykori beathérosz beszélgetésének irányítója, Presser elmesélte, hogy harmadéves „zenei gimnazista” korában valahogy

beküzdötte magát a Boschba, hogy meghallgassa azt a bandát, akik magyarul énekeltek olyan zenére, amiről addig azt hitték, hogy csak angolul lehet.

Akkoriban én is Illés-rajongó voltam” – mesélte Pici bácsi.

Szörényi Levente pedig hozzátette, hogy miután a nógrádverőcei ifjúsági táborban megírták első magyar számaikat Bródy Jánossal, és ősztől játszani kezdték a saját szerzeményeket, a későbbi omegás Laux József barátilag figyelmeztette, hogy gyorsan felejtsék el ezt a marhaságot, mert bele fognak bukni. Ő akkor figyelt fel az Omegára, amikor először hallotta az Azt mondta az anyukám kezdetű dalt. Elégedetten konstataálta, hogy tényleg jó ötlet a magyar szövegű beatzene. Később viszont azt mondta Pressernek, hogy túl jó az Omegához.

Bandák és pártok

A beszélgetés ezen a pontján már el is dőlt, hogy a hippikorszak peace-love-happiness szellemiségét magyarító egykori beatnikek nem fognak összeveszni ezen az estén. Ezért a polarizált jelenből érkező közönség érezhetően hálás volt. Szörényi egy félmondattal utalt is valami ilyesmire, amikor megemlítette, hogy az akkori rajongók többsége tényleg vagy-vagy alapon állt ki kedvenc bandája mellett, ami sokkal kevesebb bajt okozott, mint a jóval későbbi elvágólagosság a politika színpadán fellépőkkel kapcsolatosan.

Nagyjából ennyi volt a politika ezen az estén. Veiszer Alinda sem erőltette a vélt vagy valós

világnézeti határok kirajzolását, a két művésznek pedig eszébe sem jutott ilyesmi.

Beszéltek viszont Erdős Péterrel, a magyar könnyűzenét irányító szocialista menedzserrel kapcsolatos élményeikről, amelyek nem voltak kellemesek, de ma már jókat lehet röhögni némelyiken.

A szocializmus és a könnyűzene kapcsolata témakörben Presser elmesélte, hogy akkoriban nem nagyon lehetett okoskodni a zenészeknek. Amikor az egyik lengyel turnéjukon a helyi szervezők úgy döntöttek, hogy az eredeti helyszínként kijelölt stadionban valamiért nem játszhatnak, viszont a tízezernél is több jegyvásárlónak sem okozhatnak csalódást, egymás után ötször tolták le a műsort egy kétezer fős sportsarnokban. A duplázáshoz már hozzászoktak, de ez még nekik is sok volt.

A daliás időket emlegetve szó esett napidíjért dolgozó turnébuszsofőről is, aki hajnalban megállt az úton, mert így két napidíjat számíthatott fel az Országos Rendezőirodának. Presser szerint ez azt mutatja, hogy a könnyűzenét irányító szocialista vállalat – messze megelőzve korát – már a ma is használt kapitalista elvek szerint működött: csavarj ki mindent a zenészből, és csak annyit adj neki, amennyit nagyon muszáj.

Musical egy kortárs opera áráért

Levente itt jegyezte meg, hogy amikor végül elfogadták az István, a király ötletét, ötvenezer forintos szerződést írt alá az első magyar rockopera elkészítéséért. Nemeskürty István nyomtatékosan a figyelmébe ajánlotta, hogy egy kortárs operáért sem fizetnek többet.

A darab utóéletével kapcsolatban azt is megtudhattuk, hogy jóval később

egy név nélkül említett miniszter megkérdezte Szörényi Leventétől, hogy nem írnák-e át picit Koppány karakterét.

A szerző egyszerű nemmel válaszolt...

Szó esett még betiltott lemezborítókról, régi piacokról és az új zenékről is. Szörényi Levente már csak klasszikus muzsikát hallgat, nem gitározik, és ritkán énekel. Presser az online térben fedezi fel új kedvenceit, és legújabb műve, a Pinokkió-musical bemutatását követő időszakban rég halogatott munkáit próbálja rendbe tenni. Vannak dalok, megzenésített versek és elképzelt filmek zenéi, amelyek évek óta várják, hogy elkészülhessenek. Ezeket szeretné befejezni.

Aztán vége lett a beszélgetésnek. A meghajlást a koncerteken megszokott vastaps, fütty, dübörgés kísérte a nézőtérrel. A színpad előtti három lépcsőn először Presser Gábor ment le, majd megfordult, és kinyújtotta kezét, hogy lesegítse Szörényi Leventét. Ez a gesztus, ahogy az egész este is, az időről és az időtlen tehetségről szólt. Nem volt verseny, csak két győztes, akiknek sikerült kicsit jobbra tenni a világot. Az előtérben valaki elújságolta, hogy a Fradi megint agyonverte a Dózsát, majd egy, a közelgő önkormányzati választásokra utaló rikkantás szállt a levegőben: „Ugye győzünk!”

A világ megy tovább, gondoltam. Hazafelé furcsa hangulatban jártam egymagamban az utcát, és valamiért azt dúdolgattam, hogy Fényév távolság. Vig György